Transportatori, diurnă, incoerență, ANAF

Autor: Cosmin Costaș

Aceeași problemă: diurnă-venit salarial recalificat sau diurnă-beneficiu legal acordat?

1. În fiecare iarnă, cu o răbdare mioritică, așteptăm ordonanțele de urgență din 30 decembrie, aplicabile de la 1 ianuarie, și normele metodologice din februarie, aplicabile retroactiv, de la același 1 ianuarie. În esență, fiecare nou sezon fiscal începe cu incoerențele Agenției Naționale de Administrare Fiscală (ANAF), care nu e doar incapabilă să promoveze din vreme actele normative în domeniul fiscal, dar are nevoie și de timp de reflecție pentru a decide de ce a reglementat într-un anume sens.

2. În această iarnă, în plin scandal centrat pe diurnă, transportatorii par să-și fi pierdut răbdarea cu ANAF. Sub presiunea unor controale fiscale „experimentale” (în cadrul așa-numitelor proiecte-pilot destinate să contribuie la conformarea voluntară) și sub iminența unui *jihad* fiscal, transportatorii s-au organizat și solicită Ministerului Finanțelor Publice, Guvernului și Agenției Naționale de Administrare Fiscală o poziție oficială, scrisă, coerentă, care să-i ajute să-și organizeze eventual pe viitor afacerea, în limitele legii (pentru un exemplu, a se vedea comunicatul Asociației Patronale a Transportatorilor Europa 2002).

3. Incoerența ANAF e mai recent demonstrată de o scrisoare-răspuns a Ministerului Finanțelor Publice la o solicitare a președintelului Agenției Naționale de Administrare Fiscală de a se lămuri tratamentul fiscal aplicabil pentru diurnă, în cazul șoferilor. Cu alte cuvinte, după ce experimental a calculat obligații fiscale suplimentare

de câteva milioane de euro, ANAF se întreabă și întreabă Ministerul Finanțelor Publice dacă interpretarea pe care a făcut-o respectă legea.

4. Scrisoarea-răspuns a Ministerului Finanțelor Publice e un act tipic autorităților publice din România: nu spune nimic tranșant, pentru a lăsa loc de interpretări. Vorba unui funcționar clujean de la Serviciul de Asistență Contribuabili: sunt posibile două soluții și vă înțelegeți dvs. cu echipa de inspecție fiscală … Cu toate acestea, în continuarea observațiilor noastre din ultimele zile ale lui 2014, vom reține câteva chestiuni:

a. Ministerul face referiri, la pct. I din scrisoare, la vechea formă și nouă formă a art. 55 alin. (4) lit. g) Cod fiscal, reușind să sublinieze, în contra interpretării ANAF, o idee extrem de clară: **orice sume primite de salariați pe perioada delegării sau detașării, în țară sau în străinătate, sunt neimpozabile și nu intră în baza de calcul a contribuțiilor de asigurări sociale dacă se înscriu în limita a de 2,5 ori nivelul legal stabilit prin hotărâre a Guvernului pentru personalul din instituțiile publice.** *Per a contrario*, sumele care depășesc acest plafon sunt considerate venituri de natură salarială, impozabile potrivit regulilor de drept comun și sunt luate în calcul la determinarea bazei de calcul a contribuțiilor sociale obligatorii (aspect menționat de altfel și de art. 55 alin. (6) Cod fiscal). În fapt, Ministerul Finanțelor Publice nu face altceva decât să trimită la dispoziții legale care *de lege lata* sunt suficient de clare și nu suportă o altă interpretare.

b. În mod bizar, la pct. II din scrisoare sunt considerate ca având caracter de pură recomandare dispozițiile art. 17 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 518/1995, în ceea ce privește agenții economici privați. Concluzia e șchioapă logic și juridic, din cel puțin două motive:

– Dacă ar fi să urmăm logica Ministerului Finanțelor

Publice, sumele primite de salariați pe durata delegării/detașării ar fi integral deductibile pentru angajator și complet neimpozabile pentru angajat, indiferent de cuantumul lor.

– În egală măsură, dispozițiile art. 55 alin. (4) lit. g) și art. 55 alin. (6) Cod fiscal ar fi în mod vădit lipsite de conținut, întrucât nu ar mai exista indemnizații impozabile și indemnizații neimpozabile.

S-ar contrazice astfel o practică de conformare voluntară veche de vreo 20 de ani și, cel puțin în limitele termenului de prescripție, contribuabilii ar putea solicita restituirea diferențelor de impozit rezultate din aplicarea dispozițiilor art. 55 alin. (4) lit. g) Cod fiscal.

c. Cu referire la principiul general anti-abuz prevăzut de art. 11 alin. (1) Cod fiscal, Ministerul Finanțelor Publice recomandă o abordare prudentă, cu următoarele linii de forță:

– Fiecare tranzacție va fi analizată în parte, *in concreto*, pentru a se verifica dacă ea are sau nu un conținut economic.

– Nu este prezumat faptul că tranzacțiile sunt artificiale, fiind în sarcina fiscului să facă proba caracterului artificial al unei tranzacții.

Această interpretare ridică serioase probleme pentru ANAF, care lucrează doar cu șabloane fiscale (așa cum se întâmplă, de pildă, în cazul tranzacțiilor imobiliare ale persoanelor fizice în sarcina cărora s-a stabilit retroactiv TVA).

În ceea ce ne privește, apreciem că încadrarea situațiilor analizate – remunerarea șoferilor, pe perioada delegării și detașării, în cadrul juridic reglementat de art. 55 alin. (4) lit. g) și H.G. nr. 518/1995 – în sfera de aplicare a art. 11 Cod fiscal este exclusă. Astfel, nu doar că tranzacțiile nu sunt artificiale, ele se circumscriu unei matrici permise

chiar de legiuitor. În context, se pune desigur o întrebare retorică: dacă diurna este acordată unui secretar de stat sau unui rector aflat în delegație, poate fi ea prezumată ca beneficiu al unei tranzacții artificiale, cu consecința recalificării ca venit salarial?

Oricum, chiar dacă recalificarea s-ar produce, din punct de vedere fiscal ea ar fi nulă pentru diurnele corespunzând, conform fiscului, muncii prestate în străinătate. Conform art. 55 alin. (4) lit. m) Cod fiscal, asemenea venituri nu sunt impozabile în România.

d. În fine, pentru ca incoerența ANAF să fie vizibilă și de pe Marte, Ministerul Finanțelor Publice recomandă ANAF:

– verificarea preleabilă a practicii administrative a organelor fiscale existente în domeniu;

– verificarea prealabilă a jurisprudenței relevante;

– obținerea de soluții de interpretare prealabile de la organele competente (în mod evident, de la Comisia Fiscală Centrală) și de la inițiatorii actelor normative.

5. Ne vom opri deocamdată aici, în speranța că răspunsul Ministerului Finanțelor Publice va fi edificator pentru ANAF: e stupid să pornești o acțiune de control la nivel național, chiar și în baza unui proiect experimental, fără a evalua cadrul legislativ, practica administrativă și jurisprudența relevantă. Și, am spune noi, fără a reuși să prezinți vreun argument valid.

Costaș, Negru & Asociații – SCA

Modificari si completari aduse Codului fiscal incepand cu 1 ianuarie 2015 – R&R Audit

Ordonanța nr. 80/2014 pentru modificarea si completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul Fiscal si a altor acte normative publicata in Monitorul Oficial nr. 906/2014I. Modificari in domeniul accizelor: cursul de schimb si modalitati de calcul– pentru anul 2015, pentru calculul accizelor, ordonanta stabileste acelasi curs de schimb valabil si in anul 2014, respectiv la cursul de **1 euro = 4,7380 lei,** modificarea majora constand in faptul ca accizele sunt transformate direct in lei.

– pentru anii urmatori, acciza se determina actualizand valorile deja exprimate in lei, cu **indicele prețurilor de consum** existent la data de 30 septembrie a anului precedent, având în vedere ultimele 12 luni anterioare acestei date.

II. Modificari referitoare la taxarea din punct de vedere al TVA a serviciilor electronice

Incepand cu 01.01.2015, locul prestarii serviciilor pe cale electronica catre persoane neimpozabile din UE se considera a fi locul unde persoana neimpozabila din UE este stabilita.

Noutatea consta in faptul ca, daca pana la 01.01.2015, pentru serviciile prestate catre o persoana neimpozabila din UE, societatile din Uniunea Europeana aplicau cota de TVA din statul membru in care sunt stabilite (in cazul Romaniei, cota de 24%), dupa aceasta data, se schimba regulile de taxare, relevanta urmand a fi, **cota de TVA din perspectiva locatiei persoanei neimpozabile.**

Astfel, incepand cu 01.01.2015, o societate din Romania, pentru serviciile prestate catre persoane neimpozabile stabilite in Uniunea Europeana, va trebui sa aplice TVA in functie de cota in vigoare din fiecare stat membru unde sunt stabiliti consumatorii respectivi.

Acest lucru inseamna ca o persoana impozabila din Romania care presteaza astfel de servicii catre beneficiari persoane neimpozabile din UE are doua variante:

• va trebui sa se inregistreze in scopuri de TVA in fiecare din aceste tari din UE, sa colecteze TVA si sa il vireze in acele tari;

sau

• poate opta pentru utilizarea unui regim special, pentru aplicarea caruia, ANAF pune la dispozitie un serviciu (MISS), prin care, persoana prestatoare va cumula intr-un decont special de TVA, toate serviciile prestate, pe care il va depune trimestrial, in Romania. Persoana impozabila din Romania va colecta TVA in cota prevazuta in fiecare tara UE, si il va plati catre Statul Roman, care il va vira mai departe catre autoritatile din tarile respective.

III. Alte situații privind TVA

• in ceea ce priveste procedura de inregistrare in scopuri de TVA, ordonanta stabileste ca nu vor fi inregistrati in scopuri de TVA contribuabilii care nu justifica intentia si capacitatea de a desfasura activitate economica.

• se reformuleaza prevederea privind anularea inregistrarii in scopuri de TVA, atunci cand administratorii au inregistrate in cazier infractiuni economice, prevedere aplicabila si societatilor in comandita pe actiuni. Pentru societatile cu raspundere limitata (SRL), anularea inregistrarii in scopuri de TVA se va face in cazul in care, atat administratorii cat si asociatii majoritari au inscrise in cazier infractiuni economice.

IV. Modificari privind activitatea persoanelor fizice care desfasoara activitati independente sau profesii libere

• se introduce Registrul de evidenta fiscala pentru evidenta veniturilor, cheltuielilor si altor sume ce influenteaza impozitul pe venit;

• se scutesc la obligatia de tinere a contabilitatii unele categorii de contribuabili, cum sunt cei supusi impozitarii prin norme de venit.

Prezentul material a fost realizat de R&R Audit

CJUE a decis ca UE nu poate adera la CEDO

Curtea se pronunță cu privire la proiectul de acord privind aderarea Uniunii Europene la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și identifică probleme de compatibilitate cu dreptul Uniunii

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („CEDO”) este un acord internațional multilateral încheiat în cadrul Consiliului Europei. Aceasta a intrat în vigoare la 3 septembrie 1953. Toți membrii Consiliului Europei se numără printre părțile contractante la această convenție.

Printr-un aviz din 1996, Curtea considerase deja că, având în vedere stadiul dreptului comunitar în vigoare la acea dată, Comunitatea Europeană nu avea competența de a adera la CEDO.

De atunci, Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia au proclamat, în anul 2000, Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („carta”), căreia Tratatul de la Lisabona, intrat în vigoare la 1 decembrie 2009, i-a conferit aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor. Acest tratat a modificat de asemenea articolul 6 din Tratatul UE, care prevede în prezent, pe de o parte, că drepturile fundamentale, astfel cum sunt garantate prin CEDO și astfel cum rezultă din tradițiile constituționale comune statelor membre, constituie principii generale ale dreptului Uniunii, și, pe de altă parte, că Uniunea aderă la CEDO. În această din urmă privință, Protocolul nr. 8 prevede însă că acordul de aderare trebuie să îndeplinească anumite condiții care

urmăresc în special să reflecte necesitatea de a conserva caracteristicile specifice ale Uniunii și ale dreptului Uniunii și să garanteze că aderarea Uniunii nu aduce atingere nici competențelor sale, nici atribuțiilor instituțiilor acesteia.

Ca urmare a unei recomandări a Comisiei, Consiliul a adoptat, la 4 iunie 2010, o decizie de autorizare a deschiderii negocierilor în vederea unui acord de aderare. Comisia a fost desemnată în calitate de negociatoare. La 5 aprilie 2013, negocierile s-au finalizat printr-un acord cu privire la proiectele de instrumente de aderare. În acest context, Comisia s-a adresat, la 4 iulie 2013, Curții de Justiție pentru a obține avizul acesteia cu privire la compatibilitatea proiectul de acord cu dreptul Uniunii, conform articolului 218 alineatul (11) TFUE.

În avizul emis azi, 19 decembrie 2014, Curtea, după ce a amintit că problema lipsei unui temei juridic pentru aderarea Uniunii la CEDO a fost soluționată prin Tratatul de la Lisabona, subliniază că, întrucât Uniunea nu poate fi considerată ca fiind un stat, această aderare trebuie să țină seama de caracteristicile particulare ale Uniunii, ceea ce este tocmai ceea ce impun condițiile pe care tratatele însele le-au prevăzut în vederea aderării.

Acestea fiind precizate, Curtea observă mai întâi că, urmare a aderării, CEDO, ca orice alt acord internațional încheiat de Uniune, ar fi obligatorie pentru instituțiile Uniunii și pentru statele membre și, în consecință, ar face parte integrantă din dreptul Uniunii. În această ipoteză, Uniunea, ca orice altă parte contractantă, ar fi supusă unui control extern având ca obiect respectarea drepturilor și a libertăților prevăzute de CEDO. Uniunea și instituțiile sale ar fi supuse astfel mecanismelor de control prevăzute de această convenție și în special deciziilor și hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului.

Curtea constată că este, desigur, inerent noțiunii înseși de control extern faptul că, pe de o parte, interpretarea CEDO dată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului ar fi obligatorie pentru Uniune și pentru toate instituțiile sale și că, pe de altă parte, interpretarea dată de Curtea de Justiție unui drept recunoscut de CEDO nu ar fi constrângătoare pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Totuși, aceasta precizează că situația nu poate fi aceeași în ceea ce privește interpretarea pe care Curtea însăși o dă dreptului Uniunii și în special cartei.

În această privință, Curtea subliniază mai ales că, în măsura în care CEDO conferă părților contractante posibilitatea de a prevedea standarde de protecție mai ridicate decât cele garantate de convenție, trebuie să se asigure o coordonare între CEDO și cartă. Astfel, atunci când drepturile recunoscute de cartă corespund unor drepturi garantate de CEDO, posibilitatea conferită de CEDO statelor membre trebuie să rămână limitată la ceea ce este necesar pentru a evita compromiterea nivelului de protecție prevăzut de cartă, precum și supremația, unitatea și caracterul efectiv al dreptului Uniunii. Curtea constată că în proiectul de acord nu s-a prevăzut nicio dispoziție pentru a asigura o asemenea coordonare.

Curtea consideră că abordarea reținută în proiectul de acord, care constă în a asimila Uniunea cu un stat și a-i rezerva acesteia un rol întru totul identic cu cel al oricărei alte părți contractante, nu ține seama tocmai de natura intrinsecă a Uniunii. În special, această abordare nu ține seama de faptul că statele membre, în ceea ce privește materiile care fac obiectul transferului de competențe în favoarea Uniunii, au acceptat ca relațiile dintre ele să fie reglementate de dreptul Uniunii, cu excluderea oricărui alt drept. Impunând ca Uniunea și statele membre să fie considerate părți contractante nu numai în relațiile cu părțile care nu sunt state membre ale Uniunii, ci și în relațiile lor reciproce,

CEDO ar necesita ca fiecare stat membru să verifice respectarea drepturilor fundamentale de către un alt stat membru, în condițiile în care dreptul Uniunii impune o încredere reciprocă între aceste state membre. În aceste condiții, aderarea este susceptibilă să compromită echilibrul pe care se întemeiază Uniunea, precum și autonomia dreptului Uniunii. Or, nu se prevede nimic în acordul preconizat pentru a preveni o asemenea evoluție.

Curtea arată că Protocolul nr. 16 la CEDO, semnat la 2 octombrie 2013, autorizează cele mai înalte instanțe ale statelor membre să adreseze Curții Europene a Drepturilor Omului cereri de aviz consultativ cu privire la probleme de principiu referitoare la interpretarea sau la aplicarea drepturilor și libertăților garantate de CEDO sau de protocoalele sale. Având în vedere că, în cazul aderării, CEDO ar face parte integrantă din dreptul Uniunii, mecanismul instituit prin acest protocol ar putea să aducă atingere autonomiei și eficacității procedurii de trimitere preliminară prevăzute de Tratatul FUE, în special atunci când drepturi garantate de cartă corespund drepturilor recunoscute de CEDO. Astfel, nu este exclus ca o cerere de aviz consultativ introdusă în temeiul Protocolului nr. 16 de o instanță națională să poată declanșa procedura denumită „a implicării prealabile” a Curții6, creând astfel un risc de eludare a procedurii de trimitere preliminară. Curtea apreciază în această privință că proiectul de acord nu prevede nimic cu privire la corelarea dintre cele două mecanisme.

În continuare, Curtea amintește că Tratatul FUE prevede că statele membre se angajează să nu supună un diferend cu privire la interpretarea sau aplicarea tratatelor unui alt mod de soluționare decât cele prevăzute de acestea. În consecință, atunci când este în discuție dreptul Uniunii, Curtea are competența exclusivă de a soluționa orice litigiu dintre statele membre, precum și dintre acestea și Uniune cu privire la respectarea CEDO. Faptul că, potrivit proiectului de acord,

procedurile desfășurate în fața Curții nu trebuie să fie considerate moduri de soluționare a diferendelor la care părțile contractante au renunțat în sensul CEDO nu poate fi suficient pentru prezervarea competenței exclusive a Curții. Astfel, proiectul de acord lasă să subziste posibilitatea Uniunii sau a statelor membre de a sesiza Curtea Europeană a Drepturilor Omului printr-o cerere având ca obiect o pretinsă încălcare a CEDO săvârșită de un stat membru sau de Uniune în legătură cu dreptul Uniunii. Însăși existența unei asemenea posibilități aduce atingere cerințelor prevăzute de Tratatul FUE. În aceste împrejurări, proiectul de acord nu ar putea fi compatibil cu Tratatul FUE decât dacă competența Curții Europene a Drepturilor Omului ar fi exclusă expres în privința litigiilor dintre statele membre sau dintre acestea și Uniune referitoare la aplicarea CEDO în cadrul dreptului Uniunii.

În plus, în proiectul de acord, mecanismul copârâtului are drept finalitate să asigure că acțiunile formulate la Curtea Europeană a Drepturilor Omului de statele nemembre, precum și acțiunile individuale sunt îndreptate în mod corect împotriva statelor membre și/sau, după caz, împotriva Uniunii. Proiectul de acord prevede că o parte contractantă devine copârâtă fie prin acceptarea unei invitații din partea Curții Europene a Drepturilor Omului, fie printr-o decizie a acesteia ca urmare a cererii părții contractante înseși. Atunci când Uniunea sau statele membre solicită să intervină în calitate de copârâte într-o cauză în fața Curții Europene a Drepturilor Omului, ele trebuie să demonstreze că cerințele privind participarea lor la procedură sunt îndeplinite, iar Curtea Europeană a Drepturilor Omului se pronunță asupra acestei cereri în raport cu plauzibilitatea argumentelor furnizate. Prin intermediul unui asemenea control, Curtea Europeană a Drepturilor Omului ar fi pusă în situația de a aprecia normele dreptului Uniunii care reglementează repartizarea competențelor între aceasta și statele sale membre, precum și criteriile de imputare a actelor sau a omisiunilor acestora. În această privință, Curtea Europeană a Drepturilor Omului ar putea adopta o

decizie definitivă care s-ar impune atât statelor membre, cât și Uniunii. Faptul de a permite Curții Europene a Drepturilor Omului să adopte o astfel de decizie ar risca să aducă atingere repartizării competențelor între Uniune și statele sale membre.

De asemenea, Curtea se pronunță cu privire la procedura implicării prealabile a Curții. Aceasta arată în primul rând că, în acest scop, aspectul dacă Curtea s-a pronunțat deja cu privire la aceeași problemă de drept ca aceea care face obiectul procedurii în fața Curții Europene a Drepturilor Omului nu poate fi soluționat decât de instituția competentă a Uniunii, a cărei decizie trebuie să fie obligatorie pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Astfel, a permite Curții Europene a Drepturilor Omului să statueze cu privire la o asemenea problemă ar echivala cu a-i conferi competența de a interpreta jurisprudența Curții. În consecință, această procedură ar trebui să fie concepută astfel încât, în orice cauză aflată pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului, să fie adresată Uniunii o informare completă și sistematică pentru ca instituția competentă să fie în măsură să aprecieze dacă Curtea s-a pronunțat deja cu privire la problema care face obiectul unei asemenea cauze și, dacă situația nu este aceasta, să obțină punerea în aplicare a acestei proceduri. În al doilea rând, Curtea observă că proiectul de acord exclude posibilitatea de a sesiza Curtea în scopul ca aceasta să se pronunțe cu privire la o problemă de interpretare a dreptului derivat prin intermediul acestei proceduri. O asemenea limitare a întinderii acestei proceduri numai la problemele de validitate aduce atingere competențelor Uniunii și atribuțiilor Curții.

În sfârșit, Curtea analizează caracteristicile specifice ale dreptului Uniunii în ceea ce privește controlul jurisdicțional în materie de politică externă și de securitate comună („PESC”). Ea subliniază în această privință că, în stadiul actual al dreptului Uniunii, anumite acte adoptate în cadrul

PESC nu intră sub incidența controlului jurisdicțional al Curții. O asemenea situație este inerentă modului de configurare a competențelor Curții prevăzut de tratate și, ca atare, nu se poate justifica decât în lumina dreptului Uniunii. Însă, ca urmare a aderării, astfel cum este prevăzută de proiectul de acord, Curtea Europeană a Drepturilor Omului ar fi abilitată să se pronunțe cu privire la conformitatea cu CEDO a anumitor acte, acțiuni sau omisiuni intervenite în cadrul PESC și în special a celor în privința cărora Curtea nu este competentă să își exercite controlul de legalitate în raport cu drepturile fundamentale. O asemenea situație ar echivala cu încredințarea controlului jurisdicțional al respectivelor acte, acțiuni sau omisiuni ale Uniunii, în ceea ce privește respectarea drepturilor garantate de CEDO, exclusiv unui organ extern Uniunii. În consecință, proiectul de acord nu ține seama de caracteristicile specifice ale dreptului Uniunii în ceea ce privește controlul jurisdicțional al actelor, acțiunilor sau omisiunilor Uniunii în materie de PESC.

Având în vedere problemele identificate, Curtea concluzionează că proiectul de acord privind aderarea Uniunii Europene la CEDO nu este compatibil cu dispozițiile dreptului Uniunii.

CJUE: Revine creditorului sarcina de a dovedi că și-a executat obligațiile

precontractuale de informare și de verificare a bonității împrumutatului

Principiul efectivității ar fi compromis dacă sarcina probei privind neexecutarea obligațiilor creditorului ar reveni consumatorului

O directivă a Uniunii pune în sarcina creditorului obligații de informare și de furnizare de explicații în scopul ca împrumutatul să poată efectua o alegere în cunoștință de cauză la subscrierea unui credit. Aceasta obligă de asemenea creditorul să furnizeze consumatorilor o fișă de informații standard la nivel european privind creditul de consum și să verifice bonitatea consumatorului.

În Franța, în cadrul a două litigii, mai multe persoane s-au regăsit în incapacitate de a rambursa ratele lunare ale contractelor lor de credit respective, astfel încât banca a solicitat rambursarea imediată a sumelor împrumutate și a dobânzilor. Instanța franceză sesizată cu această cerere arată că banca nu este în măsură să prezinte nici fișa de informații standard la nivel european, nici vreun alt înscris care să permită justificarea faptului că și-a îndeplinit obligația de a furniza explicații. În unul dintre cazuri, contractul de credit cuprinde însă o clauză standard în care împrumutatul recunoaște că a primit și a luat cunoștință de fișă. Instanța franceză apreciază că o astfel de clauză ar putea să genereze probleme în cazul în care ar avea ca efect răsturnarea sarcinii probei în detrimentul consumatorului. Aceasta consideră că acest tip de clauză ar putea astfel să facă imposibilă exercitarea de către consumator a dreptului de a contesta deplina executare a obligațiilor de către creditor.

În ceea ce privește obligația de verificare a bonității,

instanța franceză arată că, în celălalt caz, împrumutatul nu a furnizat băncii înscrisuri justificative privind situația sa financiară. Aceasta se întreabă, așadar, dacă verificarea bonității consumatorului poate să fie efectuată doar pe baza informațiilor furnizate de consumator, fără un control efectiv al acestor informații prin alte elemente. Instanța de trimitere se întreabă de asemenea dacă obligația de a furniza explicații și asistență poate fi considerată îndeplinită în cazul în care creditorul nu a verificat în prealabil bonitatea și nevoile consumatorului.

În hotărârea pronunțată azi, Curtea de Justiție constată că directiva nu precizează cui îi incumbă sarcina de a dovedi că creditorul și-a executat obligațiile de informare și de verificare a bonității, astfel încât această problemă ține de ordinea juridică internă a fiecărui stat membru. În această privință, se impune ca normele de drept național să nu fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor situații similare din dreptul intern (principiul echivalenței) și să nu facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de directivă (principiul efectivității).

În cazul în care Curtea nu are nicio îndoială cu privire la respectarea principiului echivalenței în speță, aceasta consideră că **principiul efectivității ar fi compromis dacă sarcina probei privind neexecutarea obligațiilor creditorului ar reveni consumatorului**. Astfel, acesta nu dispune de mijloace care să îi permită să demonstreze că creditorul nu i-a furnizat informațiile prevăzute și nu a verificat bonitatea sa. În schimb, principiul efectivității este garantat în cazul în care creditorul

este obligat să justifice în fața instanței executarea adecvată a obligațiilor sale precontractuale: un creditor diligent trebuie să fie conștient de necesitatea de a colecta și de a conserva probe privind executarea obligațiilor sale de a furniza informații și explicații.

În ceea ce privește clauza standard care figurează în contractul de credit în cauză, aceasta nu poate permite creditorului eludarea obligațiilor sale. Astfel, clauza standard în discuție constituie un indiciu în susținerea căruia creditorul trebuie să aducă unul sau mai multe elemente de probă relevante. De asemenea, consumatorul trebuie să fie întotdeauna în măsură să se prevaleze de faptul că nu a fost destinatarul acestei fișe sau că fișa nu permitea creditorului îndeplinirea obligațiilor de a furniza informații precontractuale care îi incumbau. Curtea precizează că dacă o asemenea clauză ar implica recunoașterea de către consumator a executării depline și corecte a obligațiilor precontractuale care îi incumbă creditorului, ea ar determina o răsturnare a sarcinii probei de natură să compromită efectivitatea drepturilor recunoscute de directivă.

Referitor la aspectul dacă evaluarea bonității consumatorului poate să fie efectuată doar pe baza informațiilor declarate de acesta din urmă, fără realizarea unui control efectiv al acestor informații prin intermediul altor elemente, Curtea constată că directiva conferă o **marjă de apreciere creditorului pentru a stabili dacă informațiile de care dispune sunt sau nu sunt suficiente pentru a atesta bonitatea consumatorului și dacă este necesară o verificare prin intermediul altor elemente.** Astfel, creditorul poate, în funcție de împrejurările speței, fie să se mulțumească cu informațiile care îi sunt furnizate de consumator, fie să considere că este necesar să obțină confirmarea acestor informații (un control al informațiilor furnizate de consumator nefiind astfel sistematic), având în vedere că simple afirmații nesusținute făcute de un consumator nu pot fi, în sine, calificate ca fiind suficiente dacă nu sunt însoțite de înscrisuri justificative.

Pe de altă parte, din directivă nu reiese că evaluarea situației financiare și a nevoilor consumatorului trebuie efectuată înainte de furnizarea explicațiilor corespunzătoare.

Nu există, în principiu, o legătură între aceste două obligații precontractuale. **Creditorul este, așadar, în măsură să dea consumatorului explicații, fără a fi obligat să evalueze, în prealabil, bonitatea acestuia.** Cu toate acestea, creditorul trebuie să țină seama de evaluarea bonității consumatorului, în măsura în care această evaluare impune o adaptare a explicațiilor furnizate.

În sfârșit, Curtea precizează că obligațiile de informare trebuie, ca urmare a însuși caracterului lor precontractual, să fie îndeplinite anterior semnării contractului de credit, având în vedere că **explicațiile nu trebuie în mod necesar să fie furnizate într-un document specific, ci pot fi date verbal de creditor în cursul unei întrevederi**. Curtea amintește însă că forma în care explicațiile trebuie furnizate consumatorului intră sub incidența dreptului național.

CJUE: Obezitatea poate constitui un „handicap” în sensul Directivei privind egalitatea de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă

Deși niciun principiu general al dreptului Uniunii nu interzice, ca atare, discriminarea pe motive de obezitate, aceasta din urmă ține de noțiunea „handicap” atunci când, în anumite condiții, împiedică participarea deplină și efectivă a persoanei în cauză la viața profesională în condiții de

egalitate cu ceilalți lucrători

Pentru a defini principiul egalității de tratament, o directivă a Uniunii stabilește un cadru general de combatere a discriminării în materie de încadrare în muncă și ocupare a forței de muncă. În temeiul acestei directive, discriminările pe motive de apartenență religioasă, convingeri, handicap, vârstă sau orientare sexuală sunt interzise în domeniul încadrării în muncă.

Domnul Karsten Kaltoft a lucrat timp de 15 ani pentru Comuna Billund (Danemarca) în calitate de asistent maternal. În cadrul acestei activități, avea sarcina de a îngriji copii la domiciliul său. La 22 noiembrie 2010, comuna a încetat contractul său de muncă. Deși concedierea era motivată printr-o scădere a numărului de copii care aveau nevoie de îngrijire, comuna nu a indicat motivele pentru care alegerea sa l-a vizat pe domnul Kaltoft. Pe toată durata contractului său de muncă, domnul Kaltoft a fost considerat obez în sensul definiției furnizate de Organizația Mondială a Sănătății (OMS). Deși obezitatea domnului Kaltoft a fost evocată în cursul întrunirii în care a fost concediat, părțile sunt în dezacord cu privire la modul în care această problemă a fost discutată. Astfel, comuna neagă că obezitatea ar fi făcut parte dintre motivele concedierii domnului Kaltoft. Considerând că această concediere decurge dintr-o discriminare ilegală pe motiv de obezitate, Fag og Arbejde (FOA), o organizație sindicală care acționează în numele domnului Kaltoft, a sesizat o instanță daneză pentru a obține constatarea acestei discriminări și a solicita daune interese.

În cadrul examinării acestei cereri, Tribunalul din Kolding, Danemark (retten i Kolding), solicită Curții de Justiție să precizeze dacă dreptul Uniunii interzice în mod autonom discriminările pe motive de obezitate. Cu titlu subsidiar, aceasta întreabă dacă obezitatea poate constitui un handicap și dacă intră în domeniul de aplicare al directivei menționate.

În hotărârea pronunțată azi, 18 decembrie 2014, Curtea arată mai întâi că principiul general al nediscriminării este un drept fundamental care face parte integrantă din principiile generale ale dreptului Uniunii. Acest principiu este, așadar, obligatoriu pentru statele membre atunci când o situație națională intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii.

În această privință, Curtea amintește că nicio dispoziție din tratate și din dreptul derivat al Uniunii în domeniul încadrării în muncă și al ocupării forței de muncă nu cuprinde o interdicție privind discriminările pe motive de obezitate ca atare. În special, Directiva privind egalitatea de tratament în materie de încadrare în muncă nu menționează obezitatea ca motiv de discriminare și domeniul de aplicare al acestei directive nu trebuie extins dincolo de discriminările întemeiate pe motivele

enumerate în mod exhaustiv. În plus, nici Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene nu are vocație să se aplice unei astfel de situații.

În speță, Curtea constată că dosarul nu conține niciun element care să permită să se considere că o concediere pretins întemeiată pe obezitate ca atare ar intra în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii.

Curtea concluzionează, așadar, că, **în domeniul încadrării în muncă și al ocupării forței de muncă, dreptul Uniunii nu consacră un principiu general al nediscriminării pe motive de obezitate, ca atare.**

În ceea ce privește problema dacă obezitatea poate constitui un „handicap” în sensul directivei, Curtea amintește că aceasta are ca obiect stabilirea unui cadru general de combatere, în domeniul încadrării în muncă și al ocupării forței de muncă, a discriminării întemeiate pe unul dintre motivele enumerate în directivă, printre care figurează handicapul.

Noțiunea „handicap” în sensul directivei trebuie înțeleasă ca referindu-se la o limitare care rezultă în special din afecțiuni fizice, mentale sau psihice pe termen lung, a căror interacțiune cu diferite bariere poate împiedica participarea deplină și efectivă a persoanei în cauză la viața profesională în condiții de egalitate cu ceilalți lucrători. Curtea subliniază că această noțiune trebuie interpretată ca referindu-se nu numai la imposibilitatea de a desfășura o activitate profesională, ci și la îngreunarea exercitării unei astfel de activități. Astfel, directiva are ca obiectiv să asigure egalitatea de tratament și vizează în special ca o persoană cu handicap să poată avea acces la un loc de muncă sau să exercite o activitate legată de acesta. **În plus, dacă originea handicapului ar avea importanță în vederea aplicării directivei, aceasta ar contraveni însuși scopului directivei.**

Pe de altă parte, Curtea arată că definiția noțiunii „handicap” precedă stabilirea și aprecierea măsurilor de amenajare corespunzătoare pe care angajatorii trebuie să le ia, conform directivei, în funcție de nevoi, într-o situație concretă, pentru a permite unei persoane cu handicap să aibă acces la un loc de muncă, să îl exercite sau să avanseze profesional (cu condiția ca aceste măsuri să nu presupună o sarcină disproporționată pentru angajator). Prin urmare, simpla împrejurare că astfel de măsuri de amenajare nu ar fi fost luate în privința domnului Kaltoft nu este suficientă pentru a considera că acesta nu ar putea fi o persoană cu handicap în sensul directivei.

Pentru aceste motive, Curtea concluzionează că dacă, în anumite circumstanțe, starea de obezitate a lucrătorului determină o limitare, care rezultă în special din afecțiuni fizice, mentale sau psihice, care, în interacțiune cu diferite bariere, poate împiedica participarea deplină și efectivă a acestei persoane la viața profesională în condiții de egalitate cu ceilalți lucrători, și dacă această limitare este de lungă durată, o astfel de stare poate intra în sfera

noțiunii „handicap” în sensul directivei. Aceasta ar fi situația în special dacă obezitatea lucrătorului împiedică această participare din cauza unei mobilități reduse sau a apariției, la această persoană, a unor patologii care o împiedică să își îndeplinească munca sau care îngreunează exercitarea activității sale profesionale.

Este de competența instanței de trimitere să verifice dacă obezitatea domnului Kaltoft intră sub incidența noțiunii „handicap”.

Fonduri europene. Scheme plată. Interpretare abuzivă a Curţii de Conturi

Autor: Cosmin Costaș

În urma unei sesizări a Curţii de Apel Timişoara, Curtea de Justiţie a Uniunii Europene s-a pronunţat prin ordonanţa din 4 decembrie 2014 în afacerea C-304/13, Agenţia de Plăţi şi Intervenţie pentru Agricultură (APIA) – Centrul Judeţean Timiş vs. Curtea de Conturi a României – Camera de Conturi a Judeţului Timiş. În ceea ce ne priveşte, soluţia Curţii de Justiţie reprezintă o nouă dovadă a “talentului” Curţii de Conturi de a da cu oiştea în gard, juridic vorbind, în chestiuni de natură fiscală.

În urma unui control al activității APIA Timiș, Curtea de Conturi a României a constatat printre altele că această agenție a acordat pentru anii 2008 – 2010, cu încălcarea dispozițiilor Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor şi dezvoltării rurale nr. 215/2010, plăți naționale directe

complementare către o serie de agricultori care aveau diverse datorii fiscale și nefiscale la bugetul local și la bugetul de stat. În cursul procedurii inițiate în fața Curții de Apel Timișoara a fost ridicată problema dacă o condiție potrivit căreia agricultorul nu trebuie să aibă datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local este compatibilă cu dispozițiile Regulamentului nr. 1782/2003. În special, APIA Timiș susține că, în măsura în care această condiție nu este prevăzută de regulamentul menționat, instituirea unei astfel de condiții în legislația românească contravine regulamentului respectiv și conduce la o aplicare neuniformă a acestuia în Uniunea Europeană. În aceste condiții, Curtea de Apel Timișoara a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară: *„Dispozițiile [Regulamentului nr. 1782/2003], în special articolul 115 și articolul 135, se opun ca un stat [membru] să instituie condiții suplimentare, neincluse în regulament, pentru acordarea primei către agricultor, respectiv condiția ca acesta «să nu aibă datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local, la data solicitării primei*»?”

Curtea de Justiţie a Uniunii Europene a apreciat că în speţă problema de drept a fost deja clarificată, în special prin interpretarea oferită în cuprinsul hotărârii din 9 iunie 2011, în afacerea C-115/10, *Bábolna*. Prin urmare, a oferit instanţei naţionale următorul răspuns:

Articolul 143c din Regulamentul (CE) nr. 1782/2003 al Consiliului din 29 septembrie 2003 de stabilire a normelor comune pentru schemele de sprijin direct în cadrul politicii agricole comune și de stabilire a anumitor scheme de sprijin pentru agricultori și de modificare a Regulamentelor (CEE) nr. 2019/93, (CE) nr. 1452/2001, (CE) nr. 1453/2001, (CE) nr. 1454/2001, (CE) nr. 1868/94, (CE) nr. 1251/1999, (CE) nr. 1254/1999, (CE) nr. 1673/2000, (CEE) nr. 2358/71 și (CE) nr. 2529/2001, astfel cum a fost modificat prin Actul privind condițiile de aderare a Republicii Bulgaria și a României și

adaptările tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană, și articolul 132 din Regulamentul (CE) nr. 73/2009 al Consiliului din 19 ianuarie 2009 de stabilire a unor norme comune pentru sistemele de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1290/2005, (CE) nr. 247/2006, (CE) nr. 378/2007 și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1782/2003 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care exclude de la beneficiul ajutorului național complementar producătorii care, la data depunerii cererii lor de ajutor, au datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local, în măsura în care nicio condiție privind inexistența unor astfel de datorii nu a făcut obiectul unei autorizări prealabile a Comisiei Europene.

Soluţia Curţii de Justiţie ridică din nou serioase semne de întrebare asupra dreptului şi abilităţii Curţii de Conturi de a interpreta legislaţia fiscală, reglementările privitoare la fonduri europene şi alte dispoziţii în materie şi de a institui, prin actele de control, cu titlu retroactiv, condiţii care nu fost instituite nici prin lege şi nici prin reglementări ale Comisiei. Curtea de Justiţie a reţinut expres că, din materialul disponibil, rezultă că Deciziile Comisiei din 17 octombrie 2008 [C(2008) 5965], din 25 septembrie 2009 [C(2009) 7088] și din 29 noiembrie 2010 [C(2010) 8254] prin care România era autorizată să acorde, pentru anii 2008, 2009 și, respectiv, 2010, plăți naționale directe complementare, nu prevedeau nicio condiție referitoare la inexistența unor datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local la data solicitării plății.

Materialul a fost publicat pe site-ul Costaș, Negru & Asociații

Biroul de Asistenţă în tranzacţii al EY a fost desemnat Firma de Contabilitate a anului în 2014 şi Consultantul Financiar al Anului în Europa Centrală şi de Est

- **Biroul de Asistenţă în tranzacţii din cadrul EY (TAS) câştigă premiul cel mare pentru a patra oară în ultimii cinci ani**
- **Biroul de Asistenţă în tranzacţii din cadrul EY a fost desemnat Consultantul Financiar al Anului în Europa Centrală şi de Est**

Biroul de Asistenţă în tranzacţii din cadrul EY(TAS) a fost desemnat Firma de Contabilitate a anului în Europa, pentru a patra oară în ultimii cinci ani, de către Mergermarket, o firmă independentă de furnizare date şi informaţii legate de fuziuni şi achiziţii, în cadrul unei ceremonii care a avut loc la Londra. Premiile Mergermarket M&A reprezintă cele mai râvnite recompense din cadrul industriei de profil în Europa.

Anterior, EY a câştigat premiul „Firma de Contabilitate a Anului” în 2013, 2012 şi 2010. De asemenea, EY a câștigat titlul de „Consultantul Financiar al Anului” în Europa Centrală şi de Est.

Această nouă distincţie, de Consultant Financiar al Anului în Europa Centrală şi de Est, vine ca urmare a creşterii numărului de tranzacţii încheiate cu consultanţă financiară din partea EY, de la 7 la 15, simultan cu creşterea valorilor tranzacţiilor, de la 281 milioane USD la 5.301 milioane USD, pe parcursul ultimilor trei ani. În plus, numărul profesioniştilor EY calificaţi pentru M&A din regiune a crescut de la 29 la 47.

Prin acordarea celor două premii, Mergermarket recunoaşte performanţele Biroul de Asistenţă în tranzacţii EY în dezvoltarea de relaţii de încredere cu executivi din întreaga lume prin oferirea de servicii de excelenţă – în linie cu strategia EY de a construi o lume mai eficientă, responsabilă şi colaborativă. Pe parcursul anului luat în calcul, TAS a oferit servicii de consultanță pentru 390 de tranzacţii şi a ocupat locul întâi în clasamentul Mergermarket atât în termeni de volume, cât şi de valori ale tranzacţiilor.

Florin Vasilică, Liderul TAS în România, declară: *“Aceste premii reprezintă o recunoaştere a calității serviciilor de consultanță pe care le oferim zilnic clienţilor noştri. Structura noastră unică, integrată, din zona EMEIA – ca parte a unui business integrat de la nivel global – ne permite să asigurăm o continuitate a serviciilor şi consultanţă strategică dincolo de orice graniţe teritoriale. Patru premii întâi în decurs de cinci ani este o realizare remarcabilă – suntem mândri că ne menţinem în situaţia de a fi alegerea preferată de clienţi în consultanţă pe zona M&A în Europa.”*

EY TAS este reprezentată în 40 de ţări din Europa, cumulând un număr de 4.500 de profesionişti, dintre care mai mult de 300 sunt localizaţi în Europa Centrală şi de Est, 35 dintre aceştia reprezentând echipa TAS din România.

Florin Vasilică adaugă: *“Excelența dovedită de echipa TAS a atins un nivel greu de depăşit. Clienţii noştri îşi doresc echipe foarte performante, care să dețină cea mai bună expertiză și competenţe puternice în domeniu. Aceste premii demonstrează felul în care noi furnizăm, în mod constant, servicii excepţionale clienţilor noştri din România şi din întreaga Europă.”*

Premiul acordat recunoaşte poziția de top pe care EY o deține în Europa și, de asemenea, încununează activitatea excepțională desfășurată de EY TAS la nivel global, în 2014. TAS a acordat consultanță în multe dintre mega tranzacţiile care au generat titluri de primă pagină în media globală. În acelaşi timp, TAS a atras un număr record de noi parteneri din cadrul companiei la nivel mondial, fapt care întăreşte şi mai mult competenţele din acest sector. De asemenea, tot în 2014, Biroul de asistenţă în tranzacţii al EY a integrat operațiunile firmei de consultanță Parthenon în vederea extinderii capabilităților strategice.

****

Despre EY România

EY este una dintre cele mai mari firme de servicii profesionale la nivel global, cu 190.000 de angajaţi în peste 700 de birouri din 150 de ţări şi venituri de aproximativ 27,4 miliarde de USD în anul fiscal încheiat la 30 iunie 2014. Reţeaua noastră este cea mai integrată la nivel global, iar resursele din cadrul acesteia ne ajută să le oferim clienţilor servicii prin care să beneficieze de oportunităţile din întreaga lume. În România, EY este unul dintre liderii de pe piaţa serviciilor profesionale încă de la înfiinţare, în anul 1992. Cei peste 500 angajaţi din România şi Republica Moldova furnizează servicii integrate de audit, asistenţă fiscală, asistenţă în tranzacţii şi servicii de asistenţă în afaceri către companii multinaţionale şi locale. Avem birouri în Bucureşti, Cluj-Napoca, Timişoara, Iaşi şi Chişinău. De la 1

iulie 2013, Ernst & Young a devenit EY, logo-ul s-a schimbat pentru a răspunde acestei modificări, iar noul tagline al companiei este “Building a better working world”. Această redefinire a identităţii vizuale vine să reflecte noua strategie a companiei, Vision 2020. Pentru mai multe informaţii, vizitaţi pagina noastră de internet: www.ey.com.

Directiva privind protecția datelor cu caracter personal se aplică în cazul unei înregistrări video realizate cu ajutorul unui sistem de supraveghere video instalat de o persoană pe locuința sa de familie și îndreptat spre drumul public

Directiva permite totuși evaluarea interesului legitim al acestei persoane de a-și proteja proprietatea, sănătatea și viața, precum și cele ale familiei sale

Directiva privind protecția datelor cu caracter personal permite, în principiul, prelucrarea unor astfel de date numai dacă persoana vizată și-a dat consimțământul. Cu toate acestea, directiva nu se aplică prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de către o persoană fizică în

cursul unei activități exclusiv personale sau domestice.

Domnul Ryneš și familia sa au făcut obiectul mai multor atacuri din partea unui necunoscut, și, în plus, geamurile locuinței acestora au fost sparte în mai multe rânduri. În urma acestor agresiuni, domnul Ryneš a instalat pe locuința sa de familie un sistem de supraveghere video care filma intrarea în această locuință, drumul public, precum și intrarea în locuința situată vizavi.

În noaptea de 6 spre 7 octombrie 2007, un geam al locuinței în discuție a fost spart cu o aruncătură de praștie. Datorită înregistrărilor realizate de sistemul de supraveghere video, care au fost predate poliției, au putut fi identificați doi suspecți împotriva cărora au fost inițiate proceduri penale.

Unul dintre suspecți a contestat totuși caracterul legal al prelucrării datelor înregistrate de sistemul de supraveghere video al domnului Ryneš, în fața Oficiului pentru protecția datelor cu caracter personal, care a constatat că domnul Ryneš încălcase efectiv normele în materie de protecția datelor cu caracter personal și i-a aplicat o amendă. În acest sens, Oficiul a subliniat, printre altele, că datele suspectului fuseseră înregistrate fără acordul acestuia, pe când se afla pe drumul public, mai precis pe porțiunea de stradă situată în fața locuinței domnului Ryneš.

Sesizat în recurs cu litigiul dintre domnul Ryneš și Oficiu, Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă, Republica Cehă) solicită Curții de Justiție să stabilească dacă înregistrarea realizată de domnul Ryneš în vederea protejării vieții, a sănătății și a proprietății (respectiv înregistrarea datelor cu caracter personal ale persoanelor care îi atacă locuința dinspre drumul public) constituie o prelucrare a datelor neacoperită de directivă, pentru motivul că această înregistrare este efectuată de o persoană fizică în cursul unei activități exclusiv personale sau domestice.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea amintește, în primul rând, că noțiunea „date cu caracter personal”, în sensul directivei, include orice informație referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă. O persoană identificabilă este o persoană care poate fi identificată, direct sau indirect, în special prin referire la unul sau mai multe elemente specifice, proprii identității sale fizice. **În consecință, imaginea unei persoane înregistrată de o cameră video constituie o dată cu caracter personal, întrucât permite identificarea persoanei vizate**.

De asemenea, **supravegherea video** care cuprinde înregistrarea și stocarea unor date cu caracter personal intră în domeniul de aplicare al directivei, întrucât **constituie o prelucrare automată a acestor date**.

În al doilea rând, Curtea constată că **excluderea** prevăzută de directivă în legătură cu prelucrarea datelor efectuată de o persoană fizică în cursul unor activități exclusiv personale sau domestice **trebuie interpretată în mod strict**. Astfel, **o supraveghere video care se extinde la spațiul public și care, în consecință, este îndreptată în afara sferei private a persoanei care efectuează prelucrarea datelor, aceasta nu poate fi considerată drept o activitate exclusiv „personală sau domestică”**.

În același timp, în aplicarea directivei, instanța națională trebuie să țină seama că dispozițiile acesteia2 permit să se evalueze interesul legitim al operatorului de a-și proteja proprietatea, sănătatea și viața, precum și pe cele ale familiei sale.

Mai concret, în primul rând, prelucrarea datelor cu caracter personal poate fi efectuată fără acordul persoanei vizate, în special când această prelucrare este necesară pentru realizarea interesului legitim al operatorului. În al doilea rând, informarea unei persoane cu privire la prelucrarea datelor sale nu este necesară, în cazul în care această

informare se dovedește a fi imposibilă sau implică eforturi disproporționate. În al treilea rând, statele membre pot restrânge domeniul obligațiilor și drepturilor prevăzute de directivă, dacă o astfel de restricție este necesară pentru a salvgarda prevenirea, investigarea, detectarea și urmărirea infracțiunilor penale sau protecția drepturilor și libertăților altor persoane.

De azi persoanele fizice își pot verifica online propria situație fiscală

Spațiul Privat Virtual, extins la nivel național pentru persoanele fizice

Contribuabilii persoane fizice din toată țara își vor putea verifica electronic propria situație fiscală, începând de astăzi, 15 decembrie 2014, la trei luni după ce Spațiul Privat Virtual a fost lansat și a funcționat ca proiect pilot, inițial pentru contribuabilii din București și Ilfov.

Spațiul Privat Virtual este primul serviciu electronic pus în funcțiune în România, prin intermediul căruia o persoană fizică își va putea consulta online propria situație fiscală.

"Am mulțumirea că în timpul mandatului am inițiat și pus în aplicare mai multe proiecte de modernizare a administrației fiscale, de încurajare a interacțiunii online dintre fisc și contribuali. Serviciul Spațiul Privat Virtual este unul dintre aceste proiecte, realizat cu buget zero, însă cu multă pricepere și implicare de către specialiștii din MFP și ANAF", a declarat ministrul finanțelor publice, Ioana-Maria

Petrescu.

Pentru a accesa „Spaţiul privat virtual”, persoanele fizice vor trebui să se identifice electronic prin certificate digitale calificate sau prin credenţiale de tip nume/parolă însoţite de coduri de autentificare de unică folosinţă.

Comunicarea electronică în Spațiul Privat Virtual se face atât dinspre contribuabil către ANAF, cât și dinspre organul fiscal către contribuabil. Contribuabilii au acces la următoarele informații privind propria situație fiscală:

Ø Soldul obligațiilor neachitate

Ø Decizia de impunere anuală (începând cu 2013, emisă anul acesta)

Ø Nota privind obligațiile de plată, care se poate prezenta fie la Trezorerie pentru a efectua plata, fie informațiile din cuprinsul acesteia pot fi utilizate pentru a efectua plata online

Ø Informațiile cuprinse în declarația 112 – respectiv sumele declarate de angajator pentru contribuțiile de asigurări sociale în funcție de veniturile realizate.

Proiectul va fi dezvoltat în sensul că se vor extinde categoriile documentelor şi informaţiilor comunicate spre și dinspre contribuabili. Persoanele fizice se vor putea identifica şi cu alte tipuri de credenţiale, cum sunt telefonul mobil sau cardul de sănătate.

Serviciul va fi dezvoltat treptat, în baza unui calendar ce urmează să fie finalizat în luna decembrie 2015.

Spațiul Privat Virtual este primul serviciu electronic pus în funcțiune în România, prin intermediul căruia o persoană fizică își va putea consulta online propria situație fiscală.

Persoanele fizice care se vor înregistra în sistemul

electronic vor avea la dispoziție adrese de email și numere de telefon ale Direcției asistență contribuabili din cadrul ANAF pentru a cere explicații cu privire la obligațiile de plată sau pentru a solicita alte informații.

Proiect de OUG pentru modificarea Legii nr. 297/2004 privind piața de capital

Ministerul Finanțelor Publice a postat pe site, la rubrica Transparență decizională, proiectul de Ordonanță de Urgență pentru modificarea și completarea Legii nr.297/2004 privind piața de capital.

Proiectul de act normativ preia propunerile de reglementare care se regăsesc în proiectul de lege pentru modificarea şi completarea Legii nr.297/2004 privind piaţa de capital, varianta publicată pe site-ul MFP în data de 28.11.2014.

Promovarea în regim de urgență a schimbărilor incluse în acest proiect este determinată de necesitatea trecerii pieţei de capital din România la statutul de piaţă emergentă, clasificare ce va atrage fluxuri de capital importante în România şi care se va putea realiza numai dacă barierele legislative sunt înlăturate de urgenţă, înaintea expirării termenelor impuse de lege şi de angajamentele externe asumate.

Eliminarea barierelor legislative și impunerea unor noi soluții este necesară pentru ca recunoașterea României drept piață emergentă să se realizeze, ca efect al unei proceduri

formale conduse de compania americană Morgan Stanley Capital International, furnizoare de analize de piață și indici bursieri, folosite în principal ca repere în fundamentarea de către investitorii internaționali a deciziilor de investire.

Modificarea legislației în domeniu este necesară având în vedere că piața de capital din România este una dintre cele mai mici din Europa, din perspectiva capitalizării companiilor listate și a valorii tranzacționate totale. Această stare de fapt este şi consecința existenței barierelor care se intenționează a fi eliminate prin prezentul proiect de act normativ.

Aceste propuneri legislative sunt promovate printr-un proiect de ordonanță de urgență în condițiile în care este necesară implementarea unor reforme economice și financiare, pentru a permite creșterea competitivității economiei românești și a adaptării cadrului legal naţional în principal, la practica, şi, în subsidiar, la legislaţia Uniunii Europene în domeniul pieţei de capital.

Întârzierea adoptării măsurilor de modificare a legislaţiei primare în domeniul pieței de capital ar genera efecte nu numai asupra pieţei de capital, ci şi asupra economiei naţionale, în contextul în care piaţa de capital, în general, şi bursele de valori, în special, ar trebui să-şi consolideze substanţial rolul de alternativă viabilă la creditarea bancară (marcată în ultima perioadă de reticenţă în finanţarea proiectelor investiţionale, ca urmare a crizei financiare), respectiv una dintre principalele surse de finanţare a societăţilor (prin majorări de capital, emisiuni de acţiuni, obligaţiuni sau alte instrumente financiare).

Reglementările promovate prin proiectul de OUG sunt necesare în condițiile în care legislația privind piața de capital trebuie să asigure facilitarea accesului investitorilor străini la piaţa de capital românească şi sporirea integrării României în economia europeană, respectarea drepturilor

fundamentale ale tuturor investitorilor, guvernanţa corporativă a emitenţilor şi transparenţa acestora, simplificarea regimului ofertelor publice şi al listărilor de acţiuni şi obligaţiuni, astfel încât piaţa de capital naţională să devină o piaţă funcţională şi competitivă cu pieţele de capital ale celorlalte state membre.

Propunerile de modificarea a Legii nr.297/2004 privind piața de capital au fost postate în dezbatere publică, pentru prima dată, în 6 octombrie 2014, ulterior, fiind postate în Transparență decizională alte variante ale proiectului, modificate ca urmare a propunerilor și observațiilor rezultate din procesul de consultare publică.

Sursa: www.mfinante.ro